

syge Dvæg, — og Udfaldet taler tilstræffelig imod dette Misgreb. Danmark er saa heldigt at være sluppet nogenlunde fri for denne Dvægsyge og de mange Ulykker den fører med sig; man ynder ikke der halve Forholdsregler!

Nogle Bemærkninger med Hensyn til Plantningen af Piiil og Poppel.

Naar man betænker hvor almindelig bekjendt Nyttens er af disse Træarter baade som Brændemateriale og Hegn, samt hvor hensigtsmæssigt de anvendes som Læ, i Egne der ere fattige paa Træ, skulde man antage at Landmanden i og udenfor Bondestanden alt for længe siden var tilstræffelig bekjendt med den rigtige Fremgangsmaade med at plante Pilen og Poplen, og at denne Sag, der synes saa simpel og som Enhver dog mener at forstaae, ei behøvede nogen Forbedring. Men det er ikke saaledes. Vi see hele Rækker af Poppel og Piiil mislykkes, og at de, om de endog springe ud, meget hurtigt fortorre. Ved det Første ligger Feilen i Plantningen, og ved det Sidste i Bestæringen og Afstudsningen af Træerne.

Naar vi betragte den almindelige Maade hvorpaa Bonden sætter Pile- og Poppelstiklingerne i Jorden, saa see vi, at han enten gjør et Hul i Jorden ved Hjælp af en nedentil tilspidset Pæl, sætter derpaa Stiklingen deri og træder Jorden fast, eller at han,

naar Jorden er noget løsere, borer Hullet med selve Stiflingen, og lader denne sidde deri.

Man maa ved første Diefast erkjende, at denne Fremgangsmaade er meget skadeelig, da man maa forudsætte, at den med al Kraft i Jorden nedstufne Væl præsser Jorden saa fast sammen, at i det høist sjeldne Tilfælde, hvor Stiflingerne hvad Tykkelsen angaaer virkelig passe i Hullet, — hvilket paa Grund af deres forskjellige Størrelse næsten aldrig er Tilfældet — og slaaer Kibber, disse aldrig ere istand til at gjenembryde de af Vælen fastpresede Bægge i Hullet og søge den nødvendige Næring, hvilket useilbarligen maa føre Stiflingens Udæggelse med sig. Vi kunne endnu bedre overbevise os om det U hensigtsmæssige i denne Fremgangsmaade naar vi nøiere undersøge de fortorrede Stiflinger; vi finde da, at de fleste vakle og lettelig lade sig trække ud af Jorden.

Hvo kan vel tvivle paa Aarsagen og vil ikke indrømme, at det er disse med en Væl stufne Huller, som sædvanligt have et meget for stort Omfang og hvis indvendige Sider ere saa fast sammenpresede at Stiflingens fine Kibber ei kunne trænge igennem.

Støder man endelig Hullet med Stiflingen selv, saa kan det umueligen undgaaes, at Barken stræbes af, og at dette maa betragtes som Aarsag til dens Undergang.

Vil man undgaae alle disse Ulemper, og sikkre sine Piler og Poppelstiflinger en tilfredsstillende Bæret, saa maa man ei spare sig den Umage, at grave et Hul med Spaden for hver Stifling, 15—20 Tommer dybt, sætte Stiflingen midt i Hullet, kaste Jorden sam-

men derom og træde den fast. Paa denne Maade bliver Barken aldrig beskadiget, Jorden ligger tæt til og slutter om Stammen, som nu letteligen slaaer Rodder.

Med denne isinesfaldende feilagtige Fremgangsmaade ved Plantningen af disse nyttige Træarter er ogsaa hyppigt forenet en urigtig Bessjæren og Stevnen. Man hugger Grenene af tæt ved Stammen, hvor de ere udvorede, og betænker ikke, at de unge Skud nu maae bryde ud gjennem de haardeste Dele af Hovedet, hvilket ofte er umuligt, hvorfor Træet bliver sygt og gaaer ud.

Lader man derimod af enhver affugget Green blive siddende et Stykke af 3—4 Tommers Længde, saa kan Skuddet let bryde gjennem den bløde Bark og Træet ubehindret fortsætte sin Væxt.